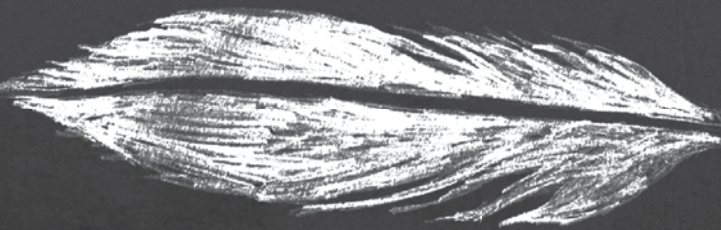

Čarodeji DÁVNOVEKU

CRESSIDA COWELL

Čaroději
DÁVNÉMU

*„Fantázia je dôležitejšia než vedomosti.
Vedomosti sú obmedzené. Fantázia objíma celý svet.“*

ALBERT EINSTEIN

Text and illustrations copyright © Cressida Cowell 2017

First published in Great Britain in 2017

Translation © Otakar Kořínek 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2019

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Cressida Cowell: THE WIZARDS OF ONCE, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Hodder Children's Books, London,

2017 preložil Otakar Kořínek.

Ilustrácie Cressida Cowell

Zodpovedná redaktorka Ina Martinová

Editorka Katarína Škorupová

Sadzba, zalomenie ITEM, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-3736-5

www.slovart.sk

Túto knihu venujem svojmu synovi Xannymu, hrdinovi,
ktorého meno sa začína na „X“ (ale nezačína sa).

Čarodeji DÁVNÉHO VEKU

napísala a ilustrovala
CRESSIDA COWELL

slovart

Tento príbeh má dvoch hrdinov.

Chlapec Xar je z kmeňa Čarodejov, ale nemá nijaké čary a urobí VŠETKO, aby sa k nim dostal.

Dievča Stig je z kmeňa Bojovníkov,

má však zakázaný čarodejný predmet a urobí
všetko, aby ho skryla.

morská cesta k poslednej oblane obrov

morské cesty

šlapaje obrov

pekná cestička

ÚZEMIA
SLIZÁKOV
(BAHNO)

pevnosť križencov

pozor na križencov

ČARODEJOV
Večný les

Slacká hať

GIGANTIKA
Pohorie Striggy

útesy večnosti

DOBYTÉ
ÚZEMIA
BOJOVNÍKOV

Toto je cesta do hlavného mesta Bojovníkov

RÍŠA BOJOVNÍKOV

holya prízrakov

pekná cestička

hradba duchov

PRALES

SYCHORAXINO

KRÁLOVSTVO

ZLOLES

pevnosť čarodejov

čarovná
cesta

Zlovestná
čistinka

ENCANZOVO

KRÁLOVSTVO

Drsná rieka

ŽELEZNÁ PEVNOST BOJOVNÍKOV

Královnej Sychorax

Nemest' na sedem príkop a obkolesuje ju
nekončiaci les, ktorý obkypáva skriatkovia,
akri, vlkolali, chysodých a ešte čosi
horšie než tieto všetci...

Vchod do kabiek královnej Sylhorax

Stigin dom

Kedysi
existovali
čary...

Prolog

Paz existovali čary.
Bolo to dávno-pradávno na Britských ostrovoch takých starých, že ešte nevedeli, že sú to Britské ostrovy, a v temných lesoch žili čary. Možno si myslíte, že viete, ako vyzerá temný les.

Nuž, poviem vám hneď a zaraz, že neviete. Boli to lesy temnejšie, než by ste pokladali za možné, temnejšie než kalamár s atramentom, temnejšie než polnoc, temnejšie než sám vesmír a pokrútené a poprepletané ako srdce Strigy. Boli tým, čo dnes poznáme ako prales, ťahali sa na všetky strany tak ďaleko, ako si viete predstaviť, a končili sa až pri mori.

V pralese žilo mnoho druhov ľudí.

Čarodeji, ktorí čarovali.

A Bojovníci, ktorí nečarovali.

Čarodeji žili v pralese od nepamäti a chceli tam žiť navždy spolu so všetkými čarodejnosťami.

Až do chvíle, keď prišli Bojovníci. Bojovníci tam vtrhli z mora, a hoci nemali nijaké čary, priniesli si novú zbraň, ktorá sa volala ŽELEZO, a železo bolo

to jediné, na čo čary nepôsobili. Bojovníci mali železné meče, železné štíty a železné brnenia a proti tomuto kovu boli bezmocné ešte aj hrozné čary Stríg.

Bojovníci sa najprv pustili do boja so Strigami a tie v strašnom dlhom boji s nimi všetky zahynuli. Nikto však za nimi neplakal, lebo Strigy ovládali zlé čary, tie najhoršie. Také, ktoré vytrhávali škovránkom krídla, zabíjali zo zábavy a mohli zničiť celý svet aj všetkých na ňom.

No Bojovníci pri tom neostali. Boli presvedčení, že ak sú zlé niektoré čary, potom sú zaiste zlé VŠETKY čary.

Preto sa chceli zbaviť aj Čarodejov a ohyzdov, vlkolakov, chaosu neporiadnych, hašteriacich sa dobrých i zlých škriatkov, ktorí blčali v tme ako malé hviezdičky a nezbedne sa zaklínali, obrov, ktorí sa v podraсте pohybovali pomaly a opatrne, boli väčší než mamuty a mierumilovnejší než bábätká.

Bojovníci sa zaprisahali, že neustanú, kým ÚPLNE nezničia VŠETKY ČARY v celom temnom lese, a ten čo najrýchlejšie vyrubovali železnými sekerami, stavali si pevnosti, zakladali polia a nový moderný svet.

Práve ste vstúpili do

RÍŠE ŽELEZNÝCH BOJOVNÍKOV

VŠETKY ČARY
SÚ na tomto území
ZAKÁZANÉ

NIJAKÍ ŠKRIATKOVIA. NIJAKÍ OBRI
NIJAKÍ OHYZDODYCHOVIA,
NIJAKÉ SNEŽNÉ MAČKY, NIJAKÍ VLKOLACI,
NIJAKÉ ZELENOZUBY
(ANI INÉ ČARODEJNÉ TVORY).
NIJAKÉ LIETANIE,
NIJAKÉ ZAČAROVANÉ PREDMETY,
NIJAKÉ KÚZLA, ZAKLÍNADLÁ ANI ZARIEKANIA.
VÔBEC NIJAKÉ ČARY.

A každý ČARODEJ, ktorý vstúpi na toto územie,
môže prísť o hlavu.

ROZKAZOM JEJ VELIČENSTVA KRÁLOVNEJ SYCHORAX

Kráľovná Sychorax.

KRÁLOVNÁ ŽELEZNÝCH BOJOVNÍKOV

Toto je príbeh o mladom Čarodejovi a mladej Bojovníčke, ktorých od narodenia učili, že sa majú na smrť nenávidieť.

Príbeh sa začína objavom GIGANTICKÉHO ČIERNEHO PERA.

Mohlo sa stať, že Čarodeji a Bojovníci bojovali *proti sebe* tak nepříčetne, že si nevšimli návrat pradávneho zla?

Mohlo byť to pero naozaj perom Strigy?

Môže to byť

naozaj

pero

Strigy?

Som postava v tomto príbehu...

ktorá vidí všetko,

vie všetko,

ale nepoviem vám, kto som.

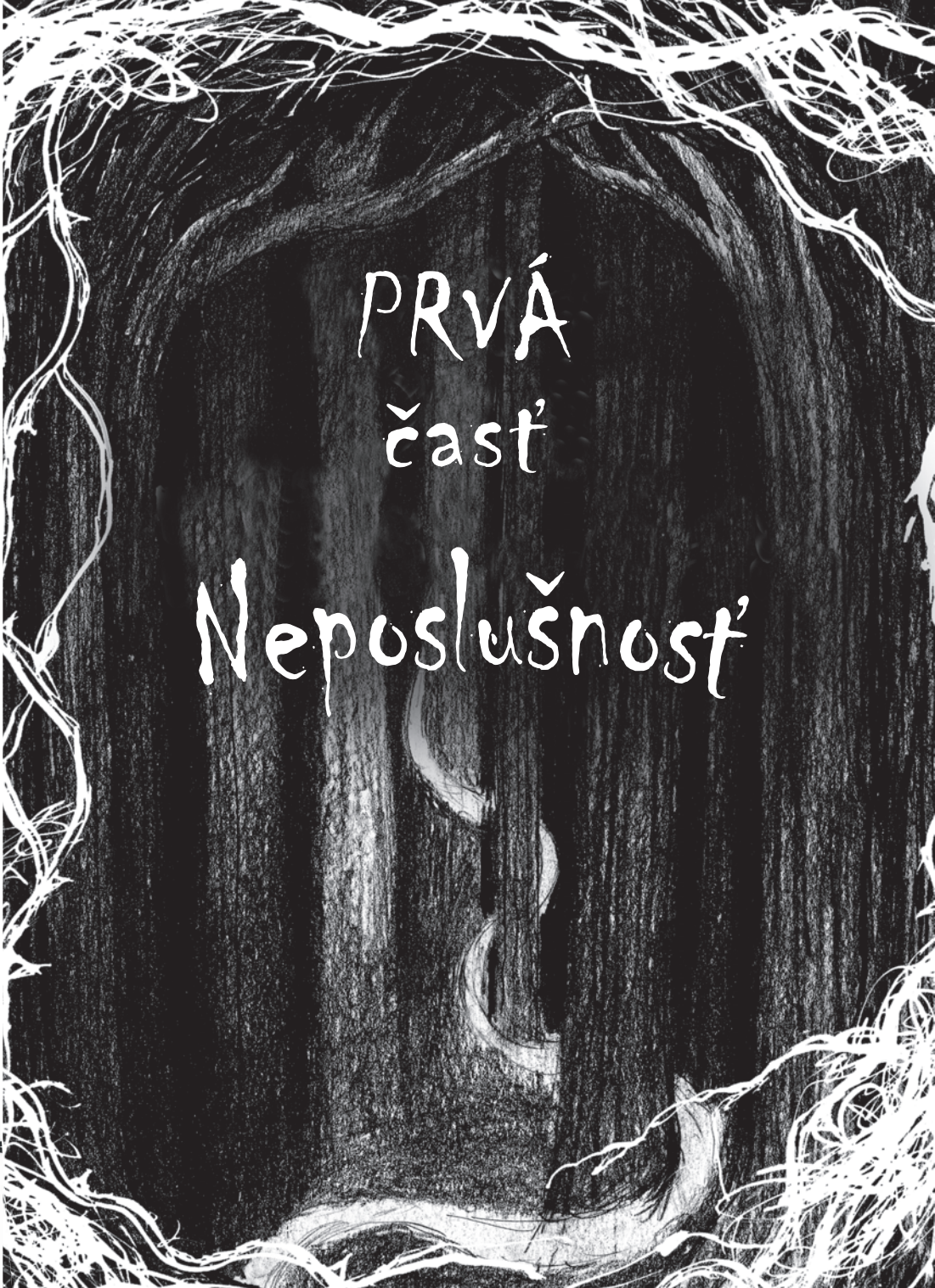
Uhádnite to.

Príbeh sa začína tu.

(Nezablúďte.

Tieto lesy sú nebezpečné.)

PRVÁ
část

Neposlušnost

1. Pasca na lapenie Strigy

Je teplá novembrová noc, priveľmi teplá pre Strigy, tak sa aspoň hovorí v príbehoch. Predpokladalo sa, samozrejme, že Strigy už vyhynuli, ale Xar počul o tom, ako páchnu, a zazdalo sa mu, že taký pach zacítil teraz v tichu temného lesa – neurčitý, slabučký, no jednako neomylný pach horiacich vlasov zmiešaný s pachom dávno mŕtvych myši a s kvapkou vreteničieho jedu. Raz zacítiš, nikdy nezabudneš.

Xar, vyslovuje sa to „Zar“ (neviem prečo, pravopis a výslovnosť sú OŠEMETNÉ veci) bol divý mladý chlapec z kmeňa Čarodejov. Niesol sa na chrbte obrovskej snežnej mačky v takých tmavých, dorúbaných a pospletaných končínach lesa, že sa im hovorilo Zloles.

Nemal tam byť, lebo Zloles bol územím Bojovníkov, a keby ho Bojovníci chytili, nuž, tak sa *vravelo*, že Xara by zabili, len čo by ho zbadali. Hlava by mu šla dole! Tak kázala milá bojovnícka obyčaj.

No Xar nevyzeral ani trocha ustráchaný.

Bol to veselý strapatý chalan s velikánskou šticou, ktorá mu letela z čela dohora, akoby sa náhodou

xar (vyslovuje sa „zar“)
ide na chrbte obrovskej mačky

Caliburn, xarov hovoriaci havran

dostal do neviditeľného, nahor fičiaceho
hurikánu.

Snežná mačka, na ktorej sa niesol, sa volala
Kráľomačka, ušľachtilý tvor ako nadmieru veľký rys,
priveľmi dôstojný pre svojho papuľnatého pána. Ligitavé
pazúry mala také zakrivené, až sa zdali neskutočné,
rsť takú hustú, že pripomínala prachový sneh a bola
takej sýtej striebrosivej farby, až hrala domodra.
Cez les bežala rýchlo, ale ticho, ušami s čiernymi
končekmi mykala pri behu z boka na bok, lebo sa bála,
ale hrdosť jej bránila, aby to dala najavo.

V to ráno Xarov otec Enzanco Eskamotér, kráľ
Čarodejov, všetkým pripomenul, že nijaký Čarodej
nesmie ani len nohu položiť do Zlolesa.

Xar to myslel dobre, lenže to bol chlapec,
ktorý najprv koná a potom myslí, a takí si často
zavaria. Pravdupovediac, bol to za štyri generácie
najneposlušnejší chlapec v kráľovstve Čarodejov.

Xar minulý týždeň:

*zviazal brady dvom najstarším a najváženejším
Čarodejom, keď zaspali na hostine. Nalial nápoj lásky
do žlabu sviniam a tie pochytala šialená, vášnivá lúbošť ku
Xarovmu najneoblúbenejšiemu učiteľovi a za tým potom
s nadšeným kvikotom a cmukaním chodili, kam sa pohol.*

Náhodou na západnej strane tábora Čarodejov do tla
vypálil stromy.

Vylakaná snežná mačka sa rozhliada
po absolútne bezpečnej čistine.

Nedá sa povedať, že by väčšinu týchto vecí urobil premyslene. Iba sa dal uniesť vzrušujúcou chvíľou.

A ani jedna z týchto neposlušností nebola ani z polovice taká zlá ako to, čo robil práve teraz.

Nad hlavou mu poletoval veľký čierny havran.

„Toto je naozaj strašne zlý nápad, Xar,“ povedal. Hovoriaci havran sa volal Caliburn a bol by to veľmi pekný vták, lenže jeho povinnosťou bolo chrániť Xara pred šlamastikou a toto skľučujúce, priam nemožné poslanie malo za následok, že mu vypadávalo perie. „Nie je fér, keď do tohto nebezpečenstva zaťahuješ svoje zvieratá, škriatkov a mladých kamarátov Čarodejov...“

Xar ako syn kráľa Eskamotéra a chlapec s veľkou osobnou charizmou mal veľa prívržencov. Svorka piatich vlkov, tri snežné mačky, medveď, osem škriatkov, veľikánsky obor Drvič a neveľká skupina ďalších mladých Čarodejov, tí všetci nasledovali Xara ako zhypnotizovaní a všetci sa ustráchanie triasli, hoci sa tvárili, že sa neboja.

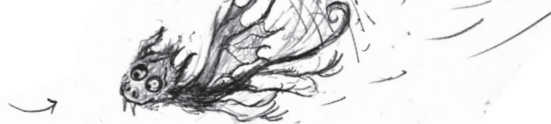
„Á, priveľmi sa bojíš, Caliburn,“ odvetil Xar, zastavil Kráľomačku a zoskočil jej z chrbta. „Pozri sa na túto krásnu, utešenú čistinku... vidiš... ABSOLÚTNE bezpečná, presne taká ako celý les.“

Ariel

Stiskokvík

Xar sa rozjarene, seabedome poobzeral, akoby zastali v rozkošnom lesnom údolí plnom šantivých zajačikov a jelenčiat, a nie na neprívetivej, strašidelnej čistine, kde sa hrozivo skláňali tisy a imelo padalo ako černokňažníkovy slzy.

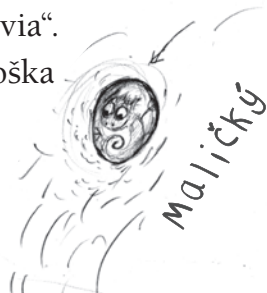
Ostatní Čarodeji vytasili meče a vrčiacim snežným mačkám sa od strachu naježila srst tak veľmi, že vyzerali ako muchotrávky ostnaté. Vlky sa nepokojne pohybovali, zoraďovali sa do ochranného kruhu okolo ľudí.

Podobne ako Xar boli nadšení iba menší škriatkovia, no to len preto, že ešte boli malí a nič nevedeli.

Neviem, či niekto z vás videl niekedy škriatka, a preto vám ich opíšem.

Bolo tam päť väčších, všetci trocha pripomínali ľudí skrížených s elegantným divým hmyzom. Keď ich niečo podráždilo alebo nudilo (čo bolo často), mihotali sa ako hviezdy a z uší im vychádzal tmavočervený dym. Boli takí priehľadní, že ste videli, ako im tlčú srdcia.

Potom tam boli traja menší, mladší, ešte nie celkom dospelí, a tým sa hovorilo „raráškovia“. Xarovým najobľúbenejším bol dychtivý, troška hlúpučký malý tvor Stiskokvík.

„Ú, nádherné, nádherné!“ kvikol Stiskokvík.
„Je to najnajnajkrásnejšia čistinka, akú som kedy videl! A ten čaročarodejný kvietok tam, čo to je? Budem hádať! Blatúch, blatúšik! Stokráska! Gardénia! Karfiol!“

Vyletel k horným konárom mimoriadne pochmúrneho a hrozivého stromu a usadil sa na kraji jedného dužinatého kvetu, ktorý mal na okrajoch listov zlovestné bodce a hovorilo sa mu škriatkožer. Kvet sa zaklapol rýchlo ako pasca na myši a úbohý malý Stiskokvík ostal dnu.

Xarovi sa na plece zniesol Caliburn a sťažka vzdychol.

„Nerád opakujem *Veď som ti to hovoril*,“ prehovoril Caliburn. „Sme na tejto absolútne bezpečnej čistinke v Zlolese len jeden a pol minúty a mäsožravý kvet ťa už pripravil o jedného kamaráta.“

„Hlúposť,“ pokarhal ho dobrosrdečne Xar. „Neprišiel som oňho. Práve preto som vodca. Keď sa moji prívrženci dostanú do šlamastiky, zachraňujem ich, lebo práve to vodca robí.“

Xar sa začal škriabať na strom a asi v sedemdesiat-metrovej výške, povážlivo sa kníšuc na niekoľkých praskajúcich tenkých konároch, vytiahol dýku, vypáčil škriatkožera a dychčiaci Stiskokvík bol razom na slobode.

Hmm,
čo je ten
čaročarodejný kvietok?

„Už je dobre!“ kvikol Stiskokvík.

„Už je DOBRE! Necítim si ľavú nohu, ale inak je dobre!“

„Neboj sa, Stiskokvík! To sú len zažívacie šťavy škriatkožera – cit sa ti vráti o niekoľko hodín!“ zvolal Xar, keď zliezol zo stromu. „Vidíš? Som veľký vodca! Drž sa pri mne a nič sa ťi nestane.“

Mladí Čarodeji sa tvárili naozaj veľmi zamyslene.

V tej chvíli vyšiel z prítmnia za nimi Xarov starší brat Drancoš na chrbte veľkého sivého vlka a za ním ešte viac škriatkov, zvierat a mladých Čarodejov, ako mal sám Xar.

Xar zmeravel, lebo svojho staršieho brata neznášal.

Drancoš bol oveľa väčší ako Xar. Bol skoro taký vysoký ako ich otec, vynikajúco sa vyznal v čarovaní, bol fešák, bol múdry a, panebože, najnafúkanejší z nafúkaných Čarodejov, akého si viete predstaviť. Často sa zakrádal za Xarom šlo mu len o jediné – aby ho dostal do dajakej kaše.

„Čo tu robíš, Drancoš?“ osopil sa naňho podozrievalo Xar.

„No, len som šiel za tebou, aby som videl, akú neuveriteľne nezmyselnú hlúposť stvára môj maličký braček tentoraz,“ zatiahol Drancoš.

„Veľkí vodcovia ako ja nechodia na *nezmyselné výpravy!*“ odsekol Xar. „Sme tu z istého DÔVODU. Do toho ťa nič, ale...“

Drancoš a Xar

Tu sa Xar zamyslel, či nepovedať Drancošovi dajaké klamstvo o tom, čo tu robí – lenže nemohol odolať, aby sa nepochválil.

„... ideme si chytiť *Strigu*,“ vyhlásil pyšne Xar.

Och, och, och, och... ou...ou...ou...ou... ú...

Cieľ výpravy spomenul pred svojimi prívržencami Xar až teraz a bola to veľmi nepríjemná správa.

Striga!

Medveď, snežné mačky a vlky naraz stíchli a roztriasli sa. Ešte aj Ariel, najdivší a najnebojácnejší z Xarových škriatkov, vystrelil do vzduchu a zmizol.

„V tejto časti Zlolesa sú Strigy, to viem,“ šepol Xar vzrušene, akoby Striga bola rozkošný darček, ktorým možno každému urobiť radosť.

Zavládlo dlhé ticho a potom sa Drancoš a jeho prívrženci rozosmiali.

Smiali sa, smiali sa a smiali.

„Ale choď, Xar,“ dostal zo seba napokon Drancoš, keď lapil dych. „Veď aj ty musíš predsa vedieť, že Strigy vyhynuli už pred stáročiami.“

„To áno,“ prikývol Xar. „Ale čo ak niektoré prežili a celý ten čas sa skrývajú? Pozri! Toto som len včera našiel na čistine!“

Z batoha opatrne vybral ohromitánske čierne pero.

Bolo obrovské ako pero vrany, ale omnoho, omnoho väčšie. Matné čierne, na konci prechádzalo

do žiarivej, tmavej ligotavej zelene, do takej, akú majú na hlave divé kačice.

„Pero Strigy,“ zašepkal Xar.

Drancoš sa pohrdavo usmial.

„Je to pero dajakého starého vtáka,“ odvrkol posmešne. „Dajakej obrovskej vrany – v Zlolese žijú všelijaké čudné tvory.“

Xar sa zamračil a zavesil si pero na opasok.

„Takého veľkého vtáka, ako musí byť tento, som ešte nevidel,“ zahundral.

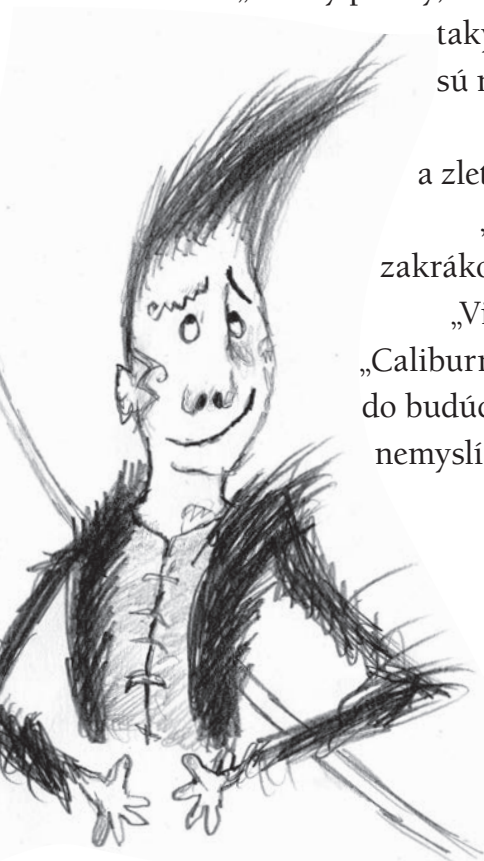
„Tresky-plesky,“ usmial sa Drancoš. „Nevie to len taký vymetený hlupák ako ty. Strigy sú navždy vykynožené.“

Caliburn zaplieskal krídlami a zletel Xarovi na hlavu.

„Navždy je veľmi naozaj dlho,“ zakrákoril.

„Vidíš!“ zvolal víťazoslávne Xar.

„Caliburn je vták-prorok, ktorý vidí do budúcnosti a do minulosti, a *on* si nemyslí, že Strigy sú navždy preč!“

Ideme si
chytiť
STRIGU.

„Viem len toľko, že keby Strigy z dajakého dôvodu *nevyhynuli*, nebolo by radno stretnúť sa s nejakou na temnom mieste,“ dodal roztrasený Caliburn. „Načo ti bude Striga, Xar?“

„Chytím si ju, oberiem ju o čary a využijem ich sám,“ odvetil Xar.

Znova sa rozhostilo zdesené ticho.

Napokon prehovoril Drancoš:

„Toto je, braček môj, ten najhorší plán, aký som kedy počul za celý čas, čo sa robia plány.“

„Závidíš, že si na to neprišiel TY,“ odvrkol Xar.

„Mám zopár otázok,“ povedal Drancoš.

„Predovšetkým, ako chceš chytiť Strigu?“

„Na to mám sieť,“ odvetil Xar, vytiahol z batoha sieť a dvíhol ju. Odhodlanie sa mu teda nedalo uprieť. „Jeden z nás sa máličko nechá poraniť a krv Strigu privábi...“

„No krása,“
usmial sa Drancoš.
„Zraníš teda niekto-
rého zo svojich
úbohých malých
prívržencov?“

$$\begin{array}{l} u_{ch} \\ o_{ch} \\ u_{ch} \\ o_{ch} \\ u_{ch} \\ o_{ch} \end{array}$$

V lese plnom besných vlkov a po krvi bažiacich ohyzdodychov? Prosím ťa, veď ty si nadobro strelený... ten plán je rovnako stratený ako ty sám...”

Xar na jeho slová nedbal. „

A keď Striga zaútočí, zamotám ju do siete. Ďalšia otázka?”

„Dobre. Otázka číslo dva,“ povedal Drancoš.

„Nijaký živý Čarodej Strigu nikdy nevidel, tak odkiaľ vieš, ako vyzerá?”

Xar otvoril batoh a vybral knihu veľkú ako veličizný atlas s názvom *Čarodejnicky šlabikár*.

Každý Čarodej dostal pri narodení *Čarodejnicky šlabikár*. Xarov vyzeral mimoriadne poničený. Jedna časť bola neviditeľná (náhodou sa namočila do vodičky, ktorá zneviditeľňuje veci). Iný kus bol tak dočierna spálený, že sa dal ledva čítať (to sa stalo, keď Xar podpálil tábor Čarodejov), veľa stránok bolo povyrhávaných a teraz sa vysypali (priveľa dobrodružstiev, aby sme sa o nich teraz rozpisovali).

Xar otvoril knihu na stránke *Obsah*, kde bolo štyridsaťšesť písmen abecedy veľmi veľkým zlatým písmom. Potom prstom vytukal písmená slova *Strigy* a tu *frrrrrrrr*, stránky v knihe sa začali rýchlo obracať, zdalo sa, že to trvá nekonečne, nekonečne dlho, kapitoly ani nebolo vidieť, kniha sa nimi prelistovala ako nekonečným balíčkom kariet a napokon zastala tam, kde mala.

„Čudné... nehovorí sa tu, ako vyzerajú... ale sú zelené... aspoň si *myslím*...“ povedal Xar.

Ktosi nadhodil, že Strigy sa vedia zneviditeľniť a že majú leptavú krv. A ďalší, že tú krv striekajú očami.

„Keď ju uvidíme, určite ju spoznáme,“ vyhlásil Xar a netrpezlivo zavrel šlabikár. „Vyzerajú vraj strašne odporne, nie?“

„Príšerne odporne,“ povedal Caliburn vážne. „Najdesivejšie tvory, aké kedy chodili po tejto zemi...“

„No a keď tú Strigu chytiš, ako ju presvedčíš, aby sa rozlúčila so svojimi čarami?“ nadhodil Drancoš. „Nepredpokladám, že neviditeľné Strigy, čo striekajú zelenú, leptavú krv, najdesivejšie tvory, aké kedy chodili po tejto zemi, sa vzdajú svojich čarov, ak ich pekne poprosíš...“

„A sme pri tom,“ povedal Xar prefikane. „Aj na to som myslel.“

Obradne si navliekol rukavice, siahol do batoha a vytiahol... malú panvičku.

Opäť ticho.

„Vieš o tom, že je to len obyčajná *panvička*?“ spýtal sa Drancoš.

„To nie je nijaká obyčajná panvička,“ odvetil Xar chytrácky.

Zhlboka sa nadýchol a potom odvážne vyrukoval so šokujúcim vyhlásením.

„Táto panvička je
zo ŽELEZA...“

Všetci Čarodeji
preľaknuto cúvli. Škriatkovia
poplašene zajačali. Na Drancoša
to však nijako nezapôsobilo.

Naopak, rozosmial sa tak
búrlivo, až sa Xar zľakol, že sa od
smiechu zvalí na zem. „To je dobré...
ideš na Strigu s panvicou!“ vysmieval
sa mu. „Ty nie si nijaký veľký vodca, Xar.

Si klamár, si úplne nanič, náš
otec sa za teba hanbí – a už
viem, prečo tak veľmi dychtíš
ukradnúť Strige čary. Dnes
večer bude na Zimnej oslave
súťaž v čarovaní a TY
nevieš čarovať... maličký
XAR NEVIE ČAROVAŤ...“
uťahoval si z neho Drancoš.

Xar od hanby
očervenel a potom
od hnevu obelel.

To, že ešte
nevedel čarovať, bolo
jeho boľavým miestom

Táto panvička
je zo ŽELEZA.

a nechcel, aby sa o tom vedelo.
Deti Čarodejov sa nerodia
so schopnosťou čarovať, tá
prichádza, keď majú dvanásť
rokov. Xar mal *trinásť*, no
čary k nemu ešte neprišli.

Pokúšal sa čarovať.
Pokúšal sa o to nekonečné
hodiny. O celkom jedno-
duché veci, napríklad pohnúť
niečím, keď na to len myslí.
No pripadalo mu to, akoby chcel
pohnúť svalom, ktorý nemá. „Len
pokoj,“ vraveli mu všetci.

„Len pokoj a príde to.“ No
bolo to ako skúšať niečím pohnúť
rukami, ktoré nemá.

A v poslednom čase sa začal
strachovať... čo ak to NIKDY nepríde?
Nepravdepodobná pohroma, no ako by
to potupilo celú rodinu, keby sa kráľovi
Eskamotérovi narodilo dieťa, ktoré NEVIE
ČAROVAŤ.

Pri tej predstave mi vždy prišlo zle.

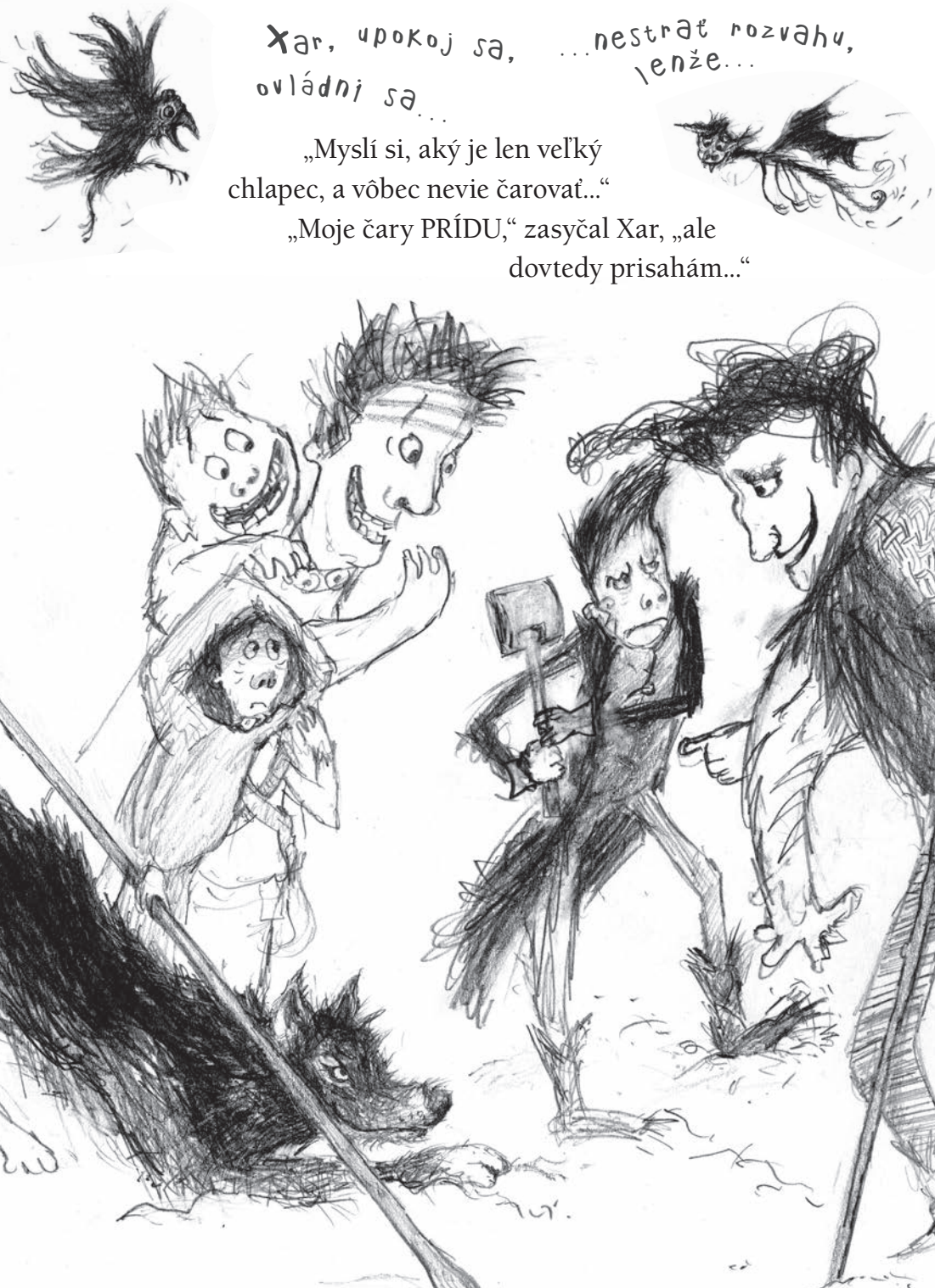
„Úbohé chlapčiatko Xar...“ zatiahol
Drancoš kruto.

Xar, upokoj sa, ...nestráť rozvahy,
ovládni sa... lenže...

„Myslí si, aký je len veľký
chlapec, a vôbec nevie čarovať...”

„Moje čary PRÍDU,“ zasyčal Xar, „ale
dovtedy prisahám...”

...mohol by si ho tresnúť
panvicou...

vychrlil, oči od hnevu prižmúrené, že ledva videl,
„PRISAHÁM, že Strigu chytím a vyžmýkam
z nej toľko čarov, Drancoš, že ťa z toho porazí...”

„Ale čo?“ uškrnul sa Drancoš. Siahol
do batoha a vybral jednu z palíc. Palica
Čarodejov bola asi taká veľká ako chodecká
palica a Čarodeji si pomocou nej vytvárali čary.

„Tvoje zaklínanie na mňa nebude pôsobiť,
keď mám ŽELEZO!“ skríkol Xar a vyskočil, lebo
chcel Drancoša tresnúť panvicou.

Čo bola pravda, ale ako sa naňho
vrhal, nanešťastie sa potkol o dlhý spleť
pás ostružín, z ruky v rukavici sa mu
vyšmykla panvica a odletela ponad
Drancošovu hlavu do podrastu.

Drancoš namieril na Xara palicu
a popod nos si zaševalil zaklínadlo.
Zavibrovali v ňom čary, roztriaslo
sa mu telo, čary vbehli do palice
a tam sa sústredili do rýchleho,
pálčivého blesku, ktorý vyšľahol
z konca palice a trafil Xara
do nôh.

